
Závada Péter

PREGHIERA INVERNALE

Mi bántja? Fehér csöndjeit ma mért nem szórja szét?
Orcája mért ily sápatag?
Betett magának tán a fagy?
Magára vessen! – Ön rendelt mindent így voltaképp.

Ki más? E sértődött időt, e koszlott, sprőd avart,
a nagy, táskásra sírt eget,
mi új havakkal hiteget,
a friss sarat, mit régi, rossz abroncsunk fölkapart.

Nem túl nagy ár ez így? – mármint a télért – kérdem én.
Tagadja még? Ön is remeg.
Tisztelt Uram, engedje meg,
legyen nagylelkű, higgye el, nem csorbít érdemén.

Eljár fejünk fölött az év, lassacskán eltelik!
Küldjön hát könnyű, mély havat,
mely, mint az álom, megmarad
a párafátylas ablakok szemhéján reggelig.

Szép szó, mázas ígéretek? Ó, Uram, rég kevés!
Cselekedjék akárhogy is,
most már egész karácsonyig,
mint díszdobozban, ott lapul bennünk a kétkedés.

RÉSISTANCE NAÏVE

Apai nagyapám fiatal fiú korában
tudtán kívül vett részt az ellenállásban.
Vaskos téglalapokká hajtogatott
papírcetlíken kézbesítette az üzeneteket,
melyekben lövése sem volt, hogy mi áll.
Minden bizonytalanság mások lövése.
Még inkább lövetése. A családokat
az evangélikus templom melletti utcában,

egy fehérre meszelt sarokházban
és a hozzá ragasztott raktárépületben
zsúfolták össze. (A házak fölülről nézve,
akárha négyrét hajtogatott papírcetlik.)
Nagyapám egyszer az ablakon keresztül
kolbászt és tejet is becsempészett.
Nem kellett nekik. Nem értette, miért.
Mire föl ez az arisztokratikus finnya?

Tenigl-Takács László

ÉJJELI SOFŐR

Október 16. 02. 42. Sötétből a kép kivilágosodik. Csendből a hang:

„Hello tourist du bist in Budapest, capitol of Hungary. For a little money I will show you this beautiful city. I am a student I am 23 I study sociology on the very famous Eötvös Loránd science university.”

Felhangosította a rádiót. Szerette ezt a dalt, mert sok szót megértett belőle. A manit ők is mondják, a sztadi, az biztos a stadion, Pesten mindig sok turista jár. Itt is vannak, a termál meg az olcsóság hozza ide őket. Azt érezte közben, tud kicsit angolul. Ha bekopogtatna az ablakon a turista, és kérdezné, hol van valami, letekerné, és válaszolna neki. A diszkóban mindig angol számok voltak. Nem ment a lányokkal. Inni nem ihatott, az ugrálás meg nem neki való. A Perszá se hagyná, hogy nélküle mulasson. A meló, az meló. A kocsira is vigyázni kell, a múltkor megkarcolták, adott is egy maflást az egyik részeg kölyöknek, de aztán hagyta őket futni. Erős, szelíd ember volt. Ha verekedtek, mindig csitította a feleket, hogy minek ezt csinálni, minek a balhé. Kinn maradt most is a sofőrülésen, bámulta az éjszakai világot, a holdat, a neonokat, az érdekesebb jellegű eseményeket a parkolóban, hallgatta a számokat, betett egy könyvet, elszundított, és felébredt a hideg vagy a zaj szerint.

Nem nagyon emlékezett Pestre. Egyszer még alsós korában. A Duna, a hidak meg a metró. Féltek, és direkt hangosan sikoltoztak, amikor átmentek a Duna alatt. A tanár is mondta, hogy épp most van felettük a folyó. Aztán meg már hiába csitította őket és fenyegetőzött, csak csinálták tovább. Pestről a papától tudott először. Később a tévéből. A papa sokáig volt építkezéseken. Óbudán, a lakótelepen, aztán ő is a metróon. Mutatta egy filmben, milyen cirkuszkocsiban aludtak. Voltak kerekei, mindig áthúzták egy másik helyre, ha máshol volt a fűrés. Benne egy kicsi kályha, emeletes ágy, asztal és székek, ruhaakasztó, tisztára olyan, mint egy kicsi ház. Mindennap más főzött a kályhán. Nagyon szerette, ha otthon a papa főz. Nem volt olyan jó, mint a mamáé, de volt benne valami más, talán a pesti messzeség íze és szaga. Mindig ott sündörgött mellette, a papa meg